

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **GlobeDay s. r. o.**
sídlem Na Větrově 152/14, Praha 4
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Pujmanem
sídlem Jugoslávská 620/19, Praha 2

proti
žalované: **obec Brandýsek**
sídlem Slánská 62, Brandýsek
zastoupena advokátem Mgr. Jaroslavem Vajglem
sídlem Fibichova 3388, Mělník

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 11 062,67 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jaroslava Vajgla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá, aby soud (1) určil, že zásah spočívající v nepořízení změny Územního plánu obce Brandýsek (opatření obecné povahy ze dne 25. 1. 2012, č. 1/2012/OOP; dále jen „územní plán“) a neuvedení územního plánu do souladu s opatřením obecné povahy Magistrátu města Kladno, odboru životního prostředí, ze dne 30. 11. 2015, č. j. OŽP/3808/15-18/JM, (dále jen „opatření o stanovení záplavového území“) je nezákonný, (2) zakázal žalované pokračovat v nepořízení změny územního plánu a neuvedení územního plánu do souladu s opatřením o stanovení záplavového území a (3) přikázal žalované pořídit změnu územního plánu a uvést jej do souladu s opatřením o stanovení záplavového území. *In eventum* žalobkyně navrhuje, aby soud určil, že výše popsany zásah je nezákonný.
2. Ke skutkovému stavu žalobkyně uvedla, že je vlastníkem nemovitostí v katastru žalované (konkrétně pozemků parc. č. 237/1, parc. č. 237/2, parc. č. 237/3, parc. č. 238/1, parc. č. 238/5 a parc. č. 238/10 v katastrální území a obci Brandýsek). Dne 29. 12. 2008 žalobkyně uzavřela se žalovanou plánovací smlouvu předpokládající další rozvoj nemovitostí žalobkyně. Opatření o stanovení záplavového území určilo, že část žalobkyniných nemovitostí se nachází v záplavovém území, což má vliv na jejich zastavitelnost. Územní plán však toto opatření o stanovení záplavového území nezohledňuje a v části týkající se záplavového území je s ním v rozporu.
3. Žalobkyně dne 29. 1. 2021 navrhla v souladu s § 44 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), aby žalovaná poříдила nový územní plán, který bude zohledňovat opatření o stanovení záplavového území. Dne 15. 4. 2021 obdržela sdělení žalované, že se připravuje vyhodnocení územního plánu a poté bude zahájena příprava ke schválení nového územního plánu. Vzhledem ke skutečnosti, že toto sdělení neodpovídalo zákonnému postupu vypořádání návrhu na změnu územního plánu, žalobkyně upozornila žalovanou dne 14. 5. 2021, že učinila návrh v souladu s § 44 a § 46 stavebního zákona a že nebyl dodržen procesní postup (předložení návrhu zastupitelstvu k rozhodnutí). Sdělila také, že odpověď žalované považuje za neurčitou, neboť není zřejmé, v jaké fázi se příprava nového územního plánu nachází, a proto požádala o poskytnutí takových informací.
4. Vzhledem ke skutečnosti, že podle veřejně dostupných zápisů nebyl návrh nového územního plánu zastupitelstvu žalované předložen a žalobkyně neobdržela odpověď na opakovaný návrh, obrátila se dne 31. 8. 2021 přímo na zastupitelstvo. Upozornila jej, že podle § 55 stavebního zákona je žalovaná povinna předložit nejpozději do čtyř let po vydání územního plánu a poté pravidelně nejméně jednou za čtyři roky zprávu o uplatňování územního plánu v uplynulém období a spolu s tím případně připravit změnu územního plánu. Územní plán je však více než pět let v rozporu s aktivní zónou záplavového území. Žalovaná jej přitom měla přezkoumat již počátkem roku 2016, tedy v době, kdy bylo opatření o stanovení záplavového území účinné. Povinnost zajišťovat aktuálnost územního plánu a jeho soulad s právními předpisy plyne také ze zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obecní zřízení“). Žalobkyně žalovanou rovněž upozornila, že je rozporným stavem poškozována, neboť má nadále v plánu využívat své nemovitosti v souladu s plánovací smlouvou, kterou se žalovanou uzavřela v roce 2008.
5. Zastupitelstvo žalované na veřejném zasedání dne 3. 11. 2021 žalobkynin návrh projednalo, ale navzdory vědomí o neaktuálnosti územního plánu neshledalo důvod jej měnit, a to

vzhledem k dřívějším problémům při schvalování nového územního plánu, a rozhodlo o přenechání pořízení změny územního plánu novému zastupitelstvu, které vznikne po volbách v roce 2022. Starosta žalované vyrozuměl žalobkyni o tomto rozhodnutí přípisem ze dne 12. 11. 2021.

6. Žalobkyně dne 20. 1. 2022 podala podněty k Magistrátu města Kladno (dále jen „magistrát“) a Krajskému úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) k výkonu státního dozoru podle § 171 stavebního zákona pro porušování povinnosti žalované udržovat svůj územní plán aktuální, jak požaduje obecní zřízení i § 5 odst. 6 stavebního zákona. Magistrát dne 10. 2. 2022 žalobkyni sdělil, že není v jeho kompetenci zjednat nápravu vzhledem k samostatné působnosti žalované. Doplnil, že žalovanou již několikrát na nutnost vyhodnocení územního plánu upozorňoval, avšak ta mu sdělila, že se věcí bude zabývat až nové zastupitelstvo. Krajský úřad dne 9. 5. 2022 sdělil, že obdržel vyjádření žalované, podle kterého po rezignaci starosty zahájilo nové vedení jednání s oddělením architektury, územního plánování a rozvoje města Kladna ohledně pořízení zprávy o uplatňování územního plánu. Krajský úřad proto považoval podnět k výkonu státního dozoru v danou chvíli za bezpředmětný. Toto sdělení považuje žalobkyně za alibistické. Oddělení architektury, územního plánování a rozvoje města Kladna žalobkyni sdělilo, že žalovaná pouze v březnu 2022 oznámila, že se pokusí zprávu připravit, k čemuž ale dosud nedošlo.
7. Žalobkyně vyčkala na komunální volby na podzim roku 2022, avšak marně. Ze zápisů nového zastupitelstva je zřejmé, že se věcí nemíní zabývat (v této souvislosti žalobkyně odkázala na zápisy zastupitelstva ze dne 19. 10. 2022, 21. 11. 2022 a 12. 12. 2022).
8. Dále žalobkyně popsala povahu zásahu. Připomněla, že opatřením o stanovení záplavového území bylo stanoveno záplavové území drobného vodního toku Týnecký potok v úseku k. ú. Koleč, Dřetovice, Třebusice, *Brandýsek*, Cvrčovice, Hnidousy a Motyčín a byla také vymezena aktivní zóna záplavového území, která zahrnuje větší část žalobkyniných nemovitostí. Podle § 67 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), se v aktivní zóně záplavového území nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou určitých dále vyjmenovaných staveb. Navzdory tomuto opatření územní plán nadále stanovuje, že se jedná o území BI (bydlení intenzivní) a SV (Plochy smíšené – obytné), které jsou v zásadě (za určitých podmínek) zastavitelné.
9. Žalovaná se dopustila nezákonného zásahu tím, že navzdory svým zákonným povinnostem neschválila pořízení změny územního plánu a neuvedla jej do souladu s opatřením o stanovení záplavového území. Žalovaná jedná v rozporu s § 5 odst. 6 a § 55 stavebního zákona a v rozporu s obecním zřízením. Jedná se přitom o zásah spočívající v nečinnosti, která trvá.
10. Popsaný zásah se negativně projevuje v právní sféře žalobkyně, neboť ji staví do právně komplikované situace. Žalobkyně je povinna pečovat o své nemovitosti s péčí řádného hospodáře (a postupovat i v souladu s plánovací smlouvou uzavřenou dne 29. 12. 2008 se žalovanou), avšak fakticky tak jednat nemůže, resp. by si tím způsobila škodu. Zatímco podle stávajícího územního plánu může žalobkyně na svých nemovitostech realizovat výstavbu, a tím je zhodnocovat, příp. je může s tímto potenciálem výhodně prodat, vzhledem k existenci opatření o stanovení záplavového území by stavební úřad žádost o stavební povolení nutně zamítl. Fakticky tedy není možné pozemky takto zhodnotit a jednalo by se o neúčelně vynaložené náklady a čas na přípravu žádosti o stavební povolení. Žalobkyně přitom investovala do projektu výstavby rodinných domů na těchto pozemcích,

získala povolení stavebního úřadu a zahájila práce na inženýrských sítích. V pokračování jí však bylo zabráněno opatřením o stanovení záplavového území. O pozemky projevila zájem třetí osoba, ale po konzultaci se stavebním úřadem ztratila zájem s ohledem na důsledky opatření o stanovení záplavového území.

11. S ohledem na povinnost péče řádného hospodáře však žalobkyně nemůže být pasivní a nemůže se nepokoušet o zhodnocení svého majetku. Podle současného územního plánu by své pozemky mohla účelně využívat a zhodnocovat, ale opatření o stanovení záplavového území to fakticky neumožňuje.
12. Žalobkyně je také omezena v možnosti požádat o náhradu škody v souvislosti s určením aktivní zóny záplavového území, neboť dokud územní plán neomezí využití nemovitostí v souladu s opatřením o stanovení záplavového území, nemůže žalobkyně požádat o náhradu škody podle § 102 stavebního zákona. Žalobkyně se domnívá, že i to je jeden z důvodů, proč žalovaná nechce územní plán měnit. Řešilo se to i na zasedání zastupitelstva dne 3. 11. 2021, byť to ze zápisu explicitně neplyne, a žalovaná odmítla zápis na návrh žalobkyně opravit. Zastupitelstvo se totiž mimo jiné obávalo administrativní náročnosti a komplikací při vyřizování takových žádostí dotčených vlastníků, přestože by žalovaná měla právo žádat o kompenzaci příslušný orgán, na základě jehož požadavku obsaženého ve stanovisku nebo závazném stanovisku bylo zrušeno určení pozemku k zastavění.
13. Další důvod žalovaná otevřeně přiznala na zasedání zastupitelstva dne 3. 11. 2021 a v dopise ze dne 12. 11. 2021, v nichž zmínila riskantnost změny územního plánu vzhledem k dřívějším obtížím při pořizování územního plánu s tím, že má o změně rozhodnout budoucí zastupitelstvo. Podle žalobkyně není možné takto alibisticky udržovat protiprávní stav a poškozovat dotčené vlastníky. Zmíněný postoj zastupitelstva nezavazuje budoucí zastupitelstvo a negarantuje, že změna bude pořízena.
14. Výše popsáním zásahem bylo přímo zasaženo do žalobkynina vlastnického práva. Pasivitou žalované vzniká žalobkyni škoda s ohledem na komplikované využití nemovitostí a případnou možnost žádat stát o náhradu škody. Krom toho, jedná se o zásah do práv všech dotčených vlastníků, kteří jsou v obdobné situaci.

II. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

15. Žalovaná zdůraznila, že pořízení nového územního plánu je v její samostatné působnosti, a proto záleží na její vůli, zda nový územní plán pořídí, či nikoli. Písemný podnět žalobkyně adresovaný žalované a jejím zastupitelům byl řádně projednán na veřejném zasedání zastupitelstva dne 3. 11. 2021 i za přítomnosti žalobkynina zástupce. Ze zápisu je zřejmé, že zastupitelé věnovali projednání podnětu zvýšenou pozornost. Rozhodnutí zastupitelstva ponechat zpracování nového územního plánu novému zastupitelstvu vzniklému z voleb 2022 bylo správné. Zpracování nového územního plánu totiž trvá přibližně dva až tři roky. Územní plán má zásadní dopad na dopravní a technickou infrastrukturu a životní prostředí, určuje ráz obce a vymezuje lokality pro zástavbu. Je proto logické, že tento úkol byl přenechán novému zastupitelstvu, které bude mít k pořízení nového územního plánu potřebný mandát.
16. Po volbách v roce 2022 bylo zvoleno kompletně nové vedení obce, které se muselo s problematikou seznámit a pro pořízení nového územního plánu obstarat v rozpočtu obce finanční prostředky. K přípravě nového územního plánu je třeba přistupovat zodpovědně a uvážlivě. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením, že by pořízení nového územního plánu účelově

oddalovala. V současné době je připravován materiál týkající se zpracování nového územního plánu, který zastupitelstvo projedná na svém nejbližším zasedání.

17. Žalobkyně v replice uvedla, že si žalovaná vykládá své povinnosti plynoucí z § 5 odst. 6 a § 55 stavebního zákona svérázně. K tvrzení o časové náročnosti pořízení nového územního plánu žalobkyně poukázala na to, že protiprávní stav trvá již od právní moci opatření o stanovení záplavového území ze dne 30. 11. 2015.

III. Jednání před soudem

18. Při jednání dne 21. 2. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a shrnuli obsah svých písemných podání.
19. Žalovaná doplnila, že již začala konat ve vztahu k pořízení změny územního plánu. Aktuální stav je takový, že zastupitelstvo pověřilo jednoho ze svých členů řešením této otázky a územně plánovací komise v současnosti vypracovává podklady pro výběrové řízení na zpracovatele změny územního plánu. K tomu žalovaná předložila starostkou podepsané listiny, z nichž vyplývá, že zastupitelstvo v usnesení ze dne 22. 5. 2023 vyjádřilo souhlas s pořízením změny územního plánu a schválilo určeného zastupitele pro pořízení změny územního plánu a usnesením ze dne 13. 11. 2023 schválilo určeného zastupitele pro zpracování změny územního plánu. Soud provedl těmito listinami důkaz a následně provedl důkaz zápisem ze zmíněného zasedání zastupitelstva ze dne 22. 5. 2023 (viz dále bod 38).
20. Žalobkyně k těmto důkazům uvedla, že kvituje, že proces pořízení změny již započal, patrně pod tlakem podané žaloby, nicméně tento proces je teprve na počátku a může trvat ještě dlouho. Zmíněná aktivita žalované podle žalobkyně neodstranila důvod, pro který podala žalobu. Ke změně územního plánu totiž zatím nedošlo. Pokud by soud byl toho názoru, že již tato aktivita odstranila nečinnost žalované, pak vzhledem k tomu, že k ní došlo až po podání žaloby a žalobkyně tento stav nezavinila, měla by se tato skutečnost promítnout do přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni.
21. Ostatními předloženými listinami soud důkaz neprováděl, neboť je s ohledem na již existující judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) k rozhodným otázkám nepovažoval za významné (viz dále body 26 a násl.). Krom toho, řadu z předložených listin předložili oba účastníci řízení, jejich obsah je jim tedy nepochybně znám. To, zda má obsah listin vliv na posouzení rozhodných otázek, je pak již otázkou právního posouzení. Soud přitom považoval za nesporné, že pozemky žalobkyně jsou podle aktuálního územního plánu v zastavitelném území, že dne 30. 11. 2015 bylo vydáno opatření o stanovení záplavového území, které se jich přinejmenším zčásti dotýká, a že žalobkyně požádala žalovanou o změnu územního plánu.

IV. Posouzení žaloby soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (tvrzený zásah je v žalobě vymezen jako trvalý), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozsudku (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žaloba není důvodná.
24. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná zasahuje do jejího vlastnického práva tím, že je nečinná, neboť neuvedla současný územní plán do souladu s opatřením o stanovení záplavového území.

25. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. lze poskytnout tehdy, jsou-li současně splněny následující podmínky: žalobce musí být (1) přímo (2) zkrácen na svých právech (3) nezákonným (4) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím a (5) byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Není-li byt jen jediná z podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout [srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS; tento rozsudek je nadále použitelný i po novele soudního řádu správního účinné od 1. 1. 2012 (zákon č. 303/2011 Sb.), pouze odpadla nutnost naplnit tehdy stanovenou ještě šestou podmínku].
26. Obdobným případem, v němž se stěžovatelka domáhala žalobou na ochranu před nezákonným zásahem změny územního plánu (jeho uvedení do souladu se skutečným stavem), se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 As 322/2016-58, v němž shrnul svůj závěr do následující právní věty: *„Obec je povinná pořídit změnu územního plánu ve vztahu k pozemkům, které již dlouhodobě neplní svůj původní účel, dosud zanesený v územním plánu (§ 5 odst. 6 stavebního zákona z roku 2006). I pokud tak dosud neučinila, nevzniká tím vlastníku těchto pozemků automaticky veřejné subjektivní právo na změnu územního plánu, kterého by se mohl domáhat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 s. ř. s.) – tím spíše v situaci, kdy obec namísto dílčí změny územního plánu již začala pořizovat zcela nový územní plán“* (zdůraznění doplněno).
27. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaná obec dlouhodobě neplnila svou povinnost udržovat územně plánovací dokumentaci v souladu se skutečným stavem, kterou jí ukládá § 5 odst. 6 stavebního zákona *„Obce a kraje jsou povinny soustavně sledovat uplatňování územně plánovací dokumentace a vyhodnocovat je podle tohoto zákona. Dojde-li ke změně podmínek, na základě kterých byla územně plánovací dokumentace vydána, jsou povinny pořídit změnu příslušné územně plánovací dokumentace“*). S porušením § 5 odst. 6 stavebního zákona však podle Nejvyššího správního soudu není spojena žádná sankce, kontrolní mechanismus spočívá pouze v dohledu krajského úřadu nad činností, resp. nečinností obce (body 11 a 12).
28. Nejvyšší správní soud připustil, že přísně vzato žalovaná nekonáním porušuje zákon a toto nekonání představuje také zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.; je tedy splněna 3. a 4. podmínka výše uvedeného testu. Zároveň ale upozornil, že žalovaná již několik posledních let neignoruje rozpor mezi skutečným stavem a územně plánovací dokumentací, a naopak pracuje na nápravě, která ale zatím nevyústila v nový územní plán a v nové funkční využití stěžovatelčiných pozemků. Pouhá skutečnost, že žalovaná dosud nepořádila nový územní plán, jak ji k tomu nabádá § 5 odst. 6 stavebního zákona, tedy nemůže v této situaci vést k (deklaratornímu) konstatování nezákonného zásahu, tím méně pak k výroku, jímž by soud zakázal žalované, aby v takovém (ne)konání pokračovala (už proto, že žalovaná zjevně ve věci koná a z ničeho není zřejmé, že by proces pořizování nového územního plánu probíhal jen tak „naoko“). Zákon ostatně stanoví pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem i jiné podmínky než jen skutečnost, že správní orgán *dosud nesplnil* svou zákonnou povinnost (bod 14).
29. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že změna územního plánu je (stejně jako pořízení nového územního plánu) řízením zahajovaným z moci úřední a podatel podnětu k jeho zahájení se může domáhat pouze toho, že správní orgán na jeho podnět zareaguje, ne však výsledku tohoto řízení (bod 19).

30. Nekonání žalované nebylo podle Nejvyššího správního soudu ani přímo namířeno proti stěžovateli. Tím, že žalovaná dosud neprovedla změnu územního plánu ve vztahu k bývalému vojenskému areálu, porušila objektivní právo, ne však veřejné subjektivní právo stěžovatelky. Obec totiž není povinna provést změnu územního plánu, jakmile se objeví subjekt, který by na jejím území chtěl uskutečnit podnikatelský záměr, bez ohledu na to, jak je doposud koncipováno využití jejího území. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s názorem krajského soudu, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech, a nebyla tak splněna 2. podmínka výše uvedeného testu plynoucí z § 82 s. ř. s., proto stěžovatelce nebylo možné poskytnout ochranu před nezákonným zásahem. Není-li tu zkrácení na žádném veřejném subjektivním právu, není tu logicky a po právu ani žádný prostředek, jak toto neexistující zkrácení odčinit v řízení před správním soudem (bod 22).
31. Nejvyšší správní soud dodal, že pokud měla stěžovatelka za to, že jí žalovaná způsobila škodu nečinností, kterou porušuje § 5 odst. 6 stavebního zákona ve vztahu ke svému územnímu plánu, byla zde namísto žaloba o náhradu škody vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu, což je v tomto případě relevantní právní prostředek ochrany stěžovatelčina vlastnického práva (bod 16).
32. Tyto závěry jsou s ohledem na skutkovou a právní podobnost plně aplikovatelné i pro nyní posuzovanou věc.
33. Žalobkyni lze přisvědčit potud, že žalovaná skutečně dosud neuvedla svůj územní plán do souladu s opatřením o stanovení záplavového území, a tím porušila objektivní právo (viz výše citovaný § 5 odst. 6 stavebního zákona a § 55 odst. 1 větu první stavebního zákona, podle které „[p]ořizovatel předloží zastupitelstvu obce nejpozději do 4 let po vydání územního plánu a poté pravidelně nejméně jednou za 4 roky zprávu o uplatňování územního plánu v uplynulém období“). Toto pochybení však bez dalšího neznamená porušení veřejných subjektivních práv žalobkyně.
34. Je třeba připomenout, že o pořízení územního plánu, stejně jako o jeho změně, rozhoduje zastupitelstvo obce v samostatné působnosti, a to na základě návrhu, nebo vlastního podnětu. Návrh se podává u obce, pro jejíž území se územní plán pořizuje. Ta po převzetí návrhu posoudí, zda je návrh úplný. Pokud ano, předloží jej k rozhodnutí zastupitelstvu obce příslušné k vydání územního plánu. Zastupitelstvo pak rozhodne o tom, zda zahájí řízení o pořízení územního plánu či jeho změny [§ 6 odst. 5 písm. a), § 44, § 46 odst. 1 až 3 a § 55a odst. 2 a 4 stavebního zákona].
35. Návrhem se tedy pořizování změny územního plánu nezahajuje – to, zda bude řízení zahájeno, určí až zastupitelstvo souhlasným rozhodnutím o návrhu. Na zahájení řízení, tedy na kladné rozhodnutí zastupitelstva o návrhu, přitom není právní nárok. Návrh na pořízení změny územního plánu ve skutečnosti funguje jako (pouhý) podnět (viz rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 267/2022-60, body 31 a 32, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016-68, bod 58).
36. V souladu s výše citovanou judikaturou žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo na změnu územního plánu. Ustanovení § 5 odst. 6 stavebního zákona totiž stanovuje veřejnoprávní povinnost obce udržovat svůj územní plán aktuální, avšak s touto povinností obce nekoresponduje žádné veřejné subjektivní právo třetích osob, a to ani právo vlastníků nemovitostí v řešeném území, z něhož by bylo možné dovozovat nárok na zahájení řízení o vydání změny územního plánu, resp. vůbec schválení takové změny (srov. rozsudek

Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2016, č. j. 29 A 42/2014-185, bod 43, který byl potvrzen právě výše citovaným rozsudkem NSS č. j. 10 As 322/2016-58).

37. Krom toho i z návrhu je patrné, že žalobkynino vlastnické právo (jeho užívací složku) ve skutečnosti omezuje opatření o stanovení záplavového území, které na podstatné části jejích pozemků vymezuje aktivní zónu záplavového území (srov. zejm. argumentaci žalobkyně shrnutou výše v bodech 10 a 11). Na platnosti daného opatření (a tedy omezení zastavitelnosti v důsledku stanovení aktivní zóny záplavového území) se nic nezmění, ať již bude obsah územního plánu jakýkoliv. Jedná se totiž o samostatné opatření obecné povahy, které samo o sobě a nezávisle na územním plánu vyvolává právní účinky. Změna územního plánu, kterou žalobkyně požaduje, na tomto stavu nic nezmění.
38. Je ovšem pravdou, že žalovaná byla již dávno povinna uvést svůj územní plán do souladu s opatřením o stanovení záplavového území, které je účinné již od roku 2015. V současnosti je ale zřejmé, že zastupitelstvo činí kroky k pořízení změny. Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva ze dne 22. 5. 2023 vyplývá, že byla řešena otázka pořízení změny územního plánu. V zápisu je uvedeno, že „[z] pohledu obce je hned několik důvodů proč práce na změně stávajícího územního plánu zahájit. Tím prvním je, že v roce 2015 byla opatřením obecné povahy zahrnuta část pozemků ÚP určených k zástavbě do záplavového území a majitelé dotčených pozemků se již několik let domáhají zohlednění takové změny v územním plánu. V této souvislosti o možné změně ÚP jednalo i ZO v roce 2021. Dalším důvodem pro změnu jsou návrhy občanů obce na změnu územního plánu, kteří už mnoho let čekají na jasné vyjádření zastupitelstva, kdy mohou své požadavky uplatnit.“ Zastupitelstvo na tomto zasedání také přijalo usnesení, že souhlasí s pořízením změny územního plánu.
39. Tím, že žalovaná dosud neprovedla změnu územního plánu, kterou by do územního plánu promítla opatření o stanovení záplavového území, porušila objektivní právo, ne však veřejné subjektivní právo žalobkyně. Z jednání žalované se ani nejeví, že by její nekonání bylo namířeno přímo proti žalobkyni s cílem ji poškodit. Krom toho, v současnosti již žalovaná činí přiměřené kroky k nápravě.
40. Situace, která nastala v nyní posuzované věci, přitom není srovnatelná se situací řešenou v rozsudku NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 A os 2/2012-53, podle kterého plynutím času může případně dojít k tomu, že se územní rezerva stane nezákonným zásahem do práv vlastníka dotčeného pozemku, ani situací řešenou v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 132/2016-86, v němž Nejvyšší správní soud shledal nezákonný zásah v nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání regulačního plánu po dobu 9 let od vydání opatření o stavební uzávěře. V nyní posuzované věci nečinnost žalované (byť dlouhodobá) není důvodem, který brání žalobkyni ve využití jejích pozemků.
41. Soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které v důsledku nečinnosti žalované nemůže žalobkyně požádat o náhradu škody podle § 102 stavebního zákona. V tuto chvíli nelze předjímat, zda by taková žádost mohla být úspěšná s ohledem na skutečnost, že omezení zastavitelnosti žalobkyniných pozemků vyplývá již z opatření o stanovení záplavového území z roku 2015. Domnívá-li se žalobkyně, že je možnost podat takovou žádost nepřiměřeně oddalována nepřijetím změny územního plánu, lze ji odkázat na žalobu o náhradu škody vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu (srov. rozsudek č. j. 10 As 322/2016-58, bod 16). Rozhodnutí občanskoprávního soudu o zmíněné žalobě je nezávislé na rozhodnutí správních soudů.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jak soud vysvětlil výše, žaloba byla nedůvodná již od počátku, proto nelze pozdější chování žalované považovat za důvod pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni.
44. Procesně úspěšná žalovaná zastoupená advokátem uplatnila právo na náhradu nákladů. Soud považuje náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené, neboť žalovaná vystupující v samostatné působnosti nedisponuje vzhledem k velikosti obecního úřadu dostatečným odborným aparátem.
45. Náhrada nákladů řízení odpovídá odměně za tři úkony právní služby advokáta po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, seps vyjádření a účast na jednání podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a třem paušálním částkám jako náhradám hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tedy celkem **10 200 Kč**. Dále soud přiznal žalované náhradu cestovních nákladů advokáta a náhradu za promeškaný čas strávený na cestě v celkové výši **862,67 Kč**. Zástupce účtoval cestovní výdaje za cestu k jednání soudu dne 21. 2. 2024 a zpět, přičemž obě cesty dohromady měří 70 km. Spotřebu vozidla 6,3 litrů [podle § 158 odst. 4 věty předposlední zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů] doložil technickým průkazem. Výše průměrné ceny pohonné hmoty podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024 činí 38,70 Kč za 1 litr motorové nafty a sazba základní náhrady za 1 km jízdy je podle § 1 písm. b) téže vyhlášky 5,60 Kč. Výdaje za cestu tedy činí 562,67 Kč. Dále zástupce účtoval promeškaný čas strávený na cestě v délce 80 minut. Podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu, tedy celkem 300 Kč.
46. Zástupce žalované není plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši **11 062,67 Kč** je žalobkyně povinna uhradit k rukám zástupce žalované ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu